

РЕШЕНИЕ

№ 1190

гр. София, 05.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 05.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **516** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] с седалище и адрес на управление: [населено място], ж.к. С. [жилищен адрес] представлявано от И. П. С. -Управител срещу ревизионен акт /РА/ № 23-1003606 от 19.08.2010г., издаден от Т. Д. И. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, в частта му, потвърдена с решение № 1825/29.11.2010г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Жалбоподателят моли съда да отмени ревизионния акт и да признае право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма] е [фирма] за данъчни периоди м.04.2009г., м.05.2009г. и м.06.2009г. , като счита, че в хода на ревизията и в съдебното производство са представени всички надлежни доказателства за установяване на кумулативните предпоставки по чл.68,ал.1,т.1 ,вр. чл.68, ал.2 ЗДДС, включително и относно наличието на облагаема доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Навеждат се и доводи за незаконосъобразност на начисления им ДДС за периода м.2008г. до м.12.2008г. по Протоколи за брак на прясно мляко в размер на 7 422 лв., ведно с лихвите за забава в размер на 1 497,48 лв. Претендира направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП,

редовно призован , чрез юрс. С. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1000709/03.02.2010 г., подписана от Е. К. Д. Началник сектор „Ревизии“ Дирекция „Контрол“ на ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1003606/04.05.2010 г. на Е. К. Д. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периода от 01.09.2008 г. до 31.12.2009 г.

В срока по чл.117,ал.1 ДОПК е Ревизионен доклад /РД/ № 2300-1003606/25.06.2010 г., връчен на 06.07.2010 г. на В. Ж. И. - управител, в който ревизиращите органи са констатирани,че в рамките на данъчен процесния данъчен период дружеството неправомерно е упражнило право на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], както и са начислили ДДС за периода м.2008г. до м.12.2008г. по Протоколи за брак на прясно мляко в размер на 7 422 лв., ведно с лихвите за забава в размер на 1 497,48 лв.

Ревизионният доклад е връчен на упълномощено лице, представляващ на ревизирия субекта на 06.07.2010г., като ревизирианият субект е упражнил правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК по изготвения ревизионен доклад и е подал възражение № 53-03-105/05.08.2010г.

Със заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 1003606/25.06.2010г. /връчена на управителя на дружеството на 31.08.2010г./ издадена от С. И. А. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е определена Т. Д. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град да издаде ревизионен акт на [фирма] , [населено място] във връзка с извършена ревизия, по която е съставен ревизионен доклад № 2300-1003606/25.06.2010 г.

Съставен е ревизионен акт № 23-1003606/19.08.2010г. от Т. Д. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град. В акта органът по приходите е потвърдил констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад по отношение на спорните доставки, като е обсъдил възражението на жалбоподателя и представените с него доказателства.

Ревизионният акт е връчен на управителя на ревизирия субект лице на 31.08.2010г., а жалбата до директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] при ЦУ на НАП е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-03-136 от 13.09.2010г.

В законоустановения срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган се е произнесъл с решение № 1825 от 29.11.2010г. по жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт 23-1003606/19.08.2010г. на орган по приходите в ТД на НАП С. град, с който е отменил РА в частта на определени задължения по ЗДДС за периода м.04.2009г. в размер на 63 728,90 лв., м.05.2009г. – 11 510,00 лв., м.07.2009г. – 2 960, 00 лв., м.08.2009г. – 10 800 лв., м.10.2009г. – 5 600 лв. и съответните лихви за забава, като е потвърдил РА в останалата му част.

В 14 – дневния срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК [фирма] подава жалба срещу процесния ревизионен акт чрез директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] при ЦУ на НАП с вх. № 53-00-891 от 15.12.2010г. до Административен съд София град.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната

преписка доказателства, както и представените в хода на делото допълнителни такива от страна на жалбоподателя.

Изготвена е съдебно-счетоводна експертиза със задачи да установи отразени ли са в счетоводството на жалбоподателя спорните фактури.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1003606/25.06.2010г. /връчена на управителя на дружеството на 31.08.2010г./ издадена от С. И. А. - началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен Т. Д. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Самата ЗОКО е издадена от С. И. А. началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., чиято компетентност е определена със заповед № РД-01-6/ 04.01.2010г. на директора на ТД на НАП С. град. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в ЗОКО орган по приходите – Т. Д. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необосноваване на обжалвания ревизионен акт.

По оспорването на отказаното право на данъчен кредит за периода м.04.2009г., м.05.2009г. и м.06.2009г. по фактури № 116/22.04.2009г. и № 300/29.06.2009г. издадени от [фирма] и № 176/18.05.2009г. издадена от [фирма]:

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за доставките, осъществени от [фирма] и [фирма] в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на доставката на стоки и услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС и действително настъпило данъчно събитие по чл.25, ал.1 от ЗДДС. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал.5, вр. чл.9 и чл.25 ЗДДС.

С оглед необходимостта от установяване на реално осъществяване на доставките и за

установяване на предпоставките по чл. 9 от ЗДДС в счетоводството на [фирма] и [фирма] са извършени насрещни проверки, резултатите от която са обективирани в протокол № 23-1003606/20.04.2010 г. Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ № 0099486/09.06.2010 г. Съгласно, които в градска прокуратура са снети обяснения от П. Й. управител на дружеството доставчик [фирма] и [фирма]. Изготвено е ИПДПОЗЛ изх .№ 26-Ф-8-01/23.03.2010 г. от [фирма], във връзка с което от страна на дружеството с вх.№ 615/20.04.2010 г. са представени исканите документи. Представени са спорните фактури, справки декларации, протоколи, дневници за покупки и продажби за м. 04 и м.06.2009 г., хронологичен регистър на сметка 4532 за начислен ДДС по фактурите, сметка 703 - приходи от продажби, главна книга, касова книга за същите данъчни периоди, свидетелство за регистрация на касов апарат, оборотна ведомост и ведомости за заплати за периодите м.04 и м.06.2009 г., инвентарна книга, копие на фактури за предходни доставки издадени от доставчиците: ф-ра № 51/02.03.2009 г. от [фирма] ; ф-ра № 172/04.03.2009г. от [фирма]; ф-ра № 279/06.04.2009г. от [фирма] и декларация от управителя на [фирма], в която са описани представените писмени доказателства по сделките. Касателно реалността на извършените СМР-та, предмет на спорните фактури са представени протоколи за завършените и подлежащи на разплащане СМР на обект кравеферма - шатра [населено място], както и документи за покупка на материали от предходните доставчици С. хайус" ЕООД, [фирма] и [фирма]. Представени са и разчетно платежни ведомости за м.04. и м.06.2009 г. са със 18 -19 назначени лица и възнаграждения.

Основателни са изводите на ревизиращите органи по отношение на липсата на кадрова обезпеченост на доставчика [фирма], тъй като видно от доказателствата по преписката, в хода на ревизията е направена справка по данните от Информационния масив на НАП, при която макар и установено, че [фирма] има назначен работници и персонал, от представените разплащателни ведомости, в които са посочени назначените лица и начисленото им трудово възнаграждение, не е видно получени ли са сумите и какви данъчни и осигурителни начисления са направени респ. липсват доказателства за това.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя , че приобщения в ревизията Протокол за извършена насрещна проверка № 0099486/09.06.2010 г., съгласно който в Градската прокуратура - С. са снети обяснения от лицето П. И. Й. е неотнoсим към спора. Видно от същия протокол, Г. Й. в качеството му на управител и на [фирма] и [фирма] е декларирал е, че не познава дейността на представляваните от него дружества, че не е подписвал първични и вторични документи, вкл. не е познавал и не е влизал в контакт с клиентите и доставчиците на дружествата, не е подписвал платежни документи. Макар и г-н Й. да заявява, че е подписвал пълномощни пред нотариус, то такива не се съдържат по преписката, за да се установи безспорно делегиране на представителна власт. Освен това , видно от спорните фактури като издател и управител в същите фигурира именно лицето П. Й. и предвид неговите твърдения пред органите на прокуратурата , настоящата инстанция обосновава извод за наличието на симулативна доставка. От една страна, представения Договор за управление с упълномощаване на А. Г. А. от П. Й. не е нотариално заверен, за да индикира действително делегиране на търговски пълномощия от последния, поради което съдът не го кредитира. От друга страна, настоящата инстанция не кредитира като безспорно доказателство и представената нотариално заверена декларация. Същата е частен документ, обективиращ волеизявлението на нейния издател, което няма обвързваща

сила както по отношение на ревизиращите органи, така и по отношение на съда относно истинността на декларираните в нея обстоятелства. Предвид факта, че управителят на дружеството заявява пред официалните органи, че няма представа за извършваната от дружеството дейност, съдът намира, че това е още една причина за основателни съмнения за реалност на услугите по процесните фактури издадени от [фирма]. Вписването на управителя като съставител на документа, без подписа му и при дадените от него обяснения гарантира издаването на фактура с невярно съдържание. Независимо от това, че в обясненията пред прокуратурата не е посочена връзка с ревизираното дружество, декларираните обстоятелства се отнасят за цялостната дейност на доставчика и непознаването от страна на управителя на ангажиментите на [фирма] към клиентите и доставчиците на дружеството, както самия той е заявил. В обясненията си категорично заявява, че не е запознат с дейността на „Д. Ел Т.“ и „Пет Ко Т.“

При безспорно установените факти и обстоятелства относно фактурираните строително ремонтни работи, респ. установената липса на кадрова обезпеченост на дружеството, както и неустановения издател на процесните фактури, настоящата инстанция приема жалбата по отношение на обективирания във фактури № 116/22.04.2009г. и № 300/29.06.2009г. издадени от [фирма] услуги за неоснователна .

По аналогични съображения с изложеното по-горе и предвид факта, че управител на [фирма] е също П. И. Й., съдът намира жалбата на [фирма] по отношение на издадената от „ [фирма]” фактура № 176/18.05.2009г. за неоснователна.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС /в сила от 01.01.2007 г./, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит е сложен фактически състав, правните последици по който могат да възникнат само, ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Първият и основен елемент на този състав е наличието на реално извършена доставка. Законът не свързва правото на данъчен кредит единствено с издаването на фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки. В подкрепа на това разбиране е и Тълкувателно решение № 5/14.07.2004 г. на ВАС, което указва, че достоверността на първичният счетоводен документ /фактурата/, следва да бъде преценявана с оглед на всички останали документи, които са представени и които касаят предмета на доставката. Следователно, с оглед представените от жалбоподателя доказателства, както в хода на ревизията респ. пред решаващия орган, така и в хода на делото, не обективират категоричен извод за реално изпълнение на процесните доставки.

В правомощието и задължението на органите на приходната администрация, при преценка касателно възникнало за получателя по доставките право на приспадане на данъчен кредит, да проверят дали отразените във фактурите доставки са реално извършени от посочените доставчици, в посочените срокове и обеми. При положение, че както ревизираното лице, така и доставчиците не представят доказателства, от които да с видно, че доставката е реално осъществена, наличието на фактури и счетоводното им отразяване, макар и установено с изслушаната по делото ССЕ, не е достатъчно основание за признаване на правото на данъчен кредит.

В подкрепа на това е и установената практиката на Съда на Европейските съюз /СЕС/, според която „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба

/чл. 18, пар. 2, ал. 1 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите - извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критерии, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура". /Решение на СЕО по дело С-152/02 /

Следователно, притежанието на фактури само по себе си не е достатъчно, за да се считат за доказани отразените в тях обстоятелства, тъй като тя сама по себе си е вид счетоводен документ, който се ползва с доказателствена сила, доколкото отговаря и кореспондира на останалите, събрани в хода на ревизионното производство документи.

С оглед извършените от ревизиращите органи в хода на процесната проверка действия / насрещни проверки, събрани доказателства и др./ , целящи установяване на факти и обстоятелства, относими към претендираното от ревизираното лице право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма], както и събраните в хода на настоящото производство доказателства, следва да се приеме, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните / процесните/ фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документираните с тях доставки по смисъла на чл.6 ЗДДС.

Именно въз основа на тази съвкупна преценка на всички представени от преките и предходни доставчици и жалбоподателя доказателства настоящата инстанция намира, че РА е правилен и законосъобразен в тази му част, поради което следва да бъде потвърден.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя касателно начисления им ДДС за периода м.2008г. до м.12.2008г. по Протоколи за брак на прясно мляко в размер на 7 422 лв., ведно с лихвите за забава в размер на 1 497,48 лв. Съгласно чл. 66, ал. 1 от ППЗДДС, корекциите по чл. 79, ал. 1 и 3 от ЗДДС се извършват чрез издаване на протокол. Данъкът се начислява в периода, в които е възникнал брака на млякото. Макар и в конкретния случай ,данъкът да е начислен по сметка 4532, видно от приложените Дневниците по периоди, в същите не са отразени протоколите за брак, което е наложило и корекциите за м. 09, м. 10, м.11 от 2008 г. от страна на ревизиращия орган, поради което жалбата и в тази й част се явява неоснователна и недоказана.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт /РА/ № 23-1003606 от 19.08.2010г., издаден от Т. Д. И. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, е неоснователна.

С оглед на горното и при направено искане от страна на процесуалния представител на ответната страна, на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ответната страна следва да се присъди сумата в размер на 940 лв. (деветстотин и четиридесет лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК,

Административен съд София град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с седалище и адрес на управление: [населено място], ж.к. С. [жилищен адрес] представлявано от И. П. С. -Управител срещу ревизионен акт /РА/ № 23-1003606 от 19.08.2010г., издаден от Т. Д. И. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, в частта му , потвърдена с решение № 1825/29.11.2010г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] с седалище и адрес на управление: [населено място], ж.к. С. [жилищен адрес] представлявано от И. П. С. -Управител да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП сумата в размер на 940 лв. (деветстотин и четиридесет лева) разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: